

Milí bratři, milé sestry,

Velký Pátek je nejsmutnějším dnem církevního roku. Dnes si připomínáme nejhorší chvíle našeho Pána a Spasitele, jeho duchovní i tělesné utrpení. A s tím také nejtemnější okamžik lidstva vůbec. Nikdy předtím ani nikdy poté se totiž lidé nesetkali s Bohem tak tělesně, tak hmatatelně, tak lidsky - jako tomu bylo u Ježíše Krista. A svůj „vděk“ za toto střetnutí žel projevíli naprosto odporným způsobem.

Přáli si jeho smrt. Zrealizovali jeho popravu. Ukřižovali ho. A z jeho smrti měli dokonce mnozí radost. Ale ani my nejsme jen nevinní diváci. Ani my nejsme jen nezúčastnění posluchači příběhu o Ježíšově ukřižování. I my jsme u toho byli. I my jsme Ježíše nechali pověsit na kříž a potupně skonat. I můj hlas tehdy volal: *Ukřižuj!* I mé ruce Ježíše přibíjely ke dřevu. Takto musíme promýšlet tyto smutné biblické pasáže! K tomu nás Písmo přímo vybízí.

Ale to je jen polovina zvěsti Velkého Pátku. Navíc ta lidská, temná, hříšná... polovina. Z Boží strany se v onu chvíli děje něco naprosto nepředvídatelného. Bůh nechává zemřít svého Syna na golgotském kříži. A tím nechává zemřít hřích každého člověka - tedy také náš hřích. Křížem svého Syna Bůh překlenuje propast mezi člověkem a sebou samým.

Ježíš svou smrtí strhává oponu mezi člověkem a Bohem. Už mezi námi zkrátka nic nestojí. Ano, byly to moje ruce, které pomáhaly Ježíše přibít na kříž. Byl to můj hlas, který se vysmíval tomuto trpícímu spravedlivému. Ale z Boží milosti to byl také můj hřích, který na tom kříži byl jednou provždy přibit. Bůh s námi uzavřel novou smlouvu. Stará smlouva, kterou lidé nedokázali dodržet, ta dobrá Mojžíšova smlouva na hoře Sínaj, byla nahrazena novou smlouvou, uzavřenou na golgotském vrchu.

O tom svědčí list Židům: *'Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.'*

Bůh se rozhodl, že na naše hříchy už nikdy nebude vzpomínat. Ne snad, že by to byl senilní stařec, který už si nemůže vzpomenout na křivdy, které mu v mládí druzí provedli. U Boha jde o něco jiného. Díky Kristově smrti se Bůh rozhodl na naše hříchy více nevzpomínat. Je to akt vůle. Je to projev jeho laskavé vůle - udělat tlustou čáru za vším, čím jsme se vůči němu provinili.

Ale jak na tuto neuvěřitelnou Boží lásku nejlépe odpovědět? Jak se k tomu postavit? Jak vlastně žít ve světle Božího odpuštění? *Co máme dělat?*, ptají se apoštola Petra ti, kteří slyší jeho kázání o trpícím Mesiáši. (Sk 2:37) *Co máme dělat?*, ptáme se my dnes, když znovu slyšíme o Kristově lásce k nám, o jeho zástupné oběti.

Člověk, který měl dlouhá léta problémy s očima a jehož zrak lékaři uzdraví – takový člověk, najednou neví, co dělat dřív - zda sledovat film za filmem, nebo číst knihu za knihou. Zda pozorovat květiny na zahradě, nebo se kochat nad obrazy v galerii. Prožívá najednou dávno ztracený rozměr života. Ale jak toho nejlépe využít?

Anebo člověk, který vyhraje nějakou obrovskou sumu peněz. To je přece k zbláznění: jak s těmi penězi nejlépe naložit?

Kdysi jsme na kolejkách řešili, co bychom dělali, kdybychom vyhráli 100 milionů. Nikdo na nic kloudného nemohl přijít. Až na jednoho spolužáka. Ten po nějaké chvíli vítězoslavně prohlásil: *Já vím, co bych s nimi udělal. No, a co?*, ptali jsme se zvědavě. *No, koupil bych si kolo. // Dobře, ale kolo tě bude stát nanejvýš 100.000 Kč. Co si koupíš za ten „zbytek“? // Tak to už nevím...*

Bratři a sestry, my jsme ti slepci, kteří díky Kristově kříži najednou prohlédli. My jsme ti duchovní chudáci, kteří díky jeho kříži naráz zbohatli. A proto máme Písmo, abychom věděli, jak konkrétně využít, jak konkrétně zužitkovat tento nečekaný, obrovský dar – dar života.

Dnešní oddíl z listu Židům nás nenechává dlouho tápat... Přichází s jednoduchými radami, které při troše snahy pochopí i malé dítě. A aby bylo hned jasno: Neradí nám, jak si naklonit Boha na svou stranu. To už Bůh udělal za nás – a jednou provždy. Než začne pisatel vyjmenovávat, jak máme žít, co máme dělat, prohlašuje naprosto jasně: *Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti.*

To je třeba stále znovu opakovat: Bůh se v Kristu svobodně sklonil k nám. Proto se nesnažme Bohu svými skutky zalíbit. To už není třeba. Boží láska je nepodmíněná. Vždyť takovým jednáním bychom dávali jen najevo, že Kristova oběť za náš hřích byla nedostatečná. Že je k tomu ještě třeba z naší strany tu a tam něco přidat. Tím bychom Bohu ovšem v posledku ukázali, že si Kristovy oběti nevážíme.

Tím bychom vlastně pohrdali jeho křížem. Je to podobné, jako když někomu dáte dárek – a ten dotyčný hned vytahuje peněženku, že vám to zaplatí, anebo začne vymýšlet, jak jinak by se vám revanšoval. Byl to přece dar! Prosté a upřímné „díky!“ tedy stačí! Dárce bude potěšen, když obdarovaný bude ten dar používat!

Když věnujete někomu knihu, nečekáte, že vám ji zaplatí, ani že vám dá na oplátku také něco na čtení. Čekáte, že si tu knihu přečte, a třeba se posune ve svém životě o kus dál.

Když nám Bůh dal svého Syna, očekával, že nás tento drahý dar posune směrem k němu, že se tím naprosto změní náš život. Že díky Kristově smrti půjdeme vstříc životu věčnému. Že budeme s Boží pomocí žít opravdově, plně, svobodně. A v tom nám mají pomoci dnešní čtyři dobré Boží rady do nového života.

Tak tedy **první dobrá rada** zní:

Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.

Přistupujme před Boha... On si k nám znovu prorazil cestu. K nám a navzdory nám. My jsme ho o to nežádali. A přesto se to stalo. Díky oběti svého Syna nás zve do své nejbližší blízkosti. A Bůh čeká, že této možnosti využijeme. Že s ním budeme chtít trávit čas, hodně času.

Čeká také, že k němu přistoupíme *s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry*. Že před ním nebudeme nic skrývat. Že mu dovolíme, aby naše starosti byly jeho starostmi. A naše radosti jeho radostmi. A naopak: Že my budeme usilovat o to, aby to, z čeho má náš Pán radost, bylo i naší radostí. A to, co jeho trápí, trápilo i nás. Že dojde ke sjednocení naší vůle s jeho vůlí. Našeho nebeského Otce nepoznáme z moudrých knih. Opravdu ho poznáme, až když mu věnujeme svůj čas, až když začneme trpělivě vyhledávat jeho blízkost a naslouchat jeho hlasu, až se s ním budeme pravidelně setkávat. Zcela vědomě si vás teď dovolím citově vydírat: Boží Syn za nás obětoval svůj život! Jak to, že nám dělá potíže dát mu třeba jen 20 minut každý den a být v jeho blízkosti?

Druhá dobrá rada:

Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.

Co se tím vlastně myslí? Podle mě dobrý příklad dává sám Ježíš ve svých posledních minutách na svobodě – v getsemanské zahradě. Vojáci v čele s Jidášem jej přichází zatknout. Ale Ježíšovi učedníci to tak nechtějí nechat. Musí přece svého Mistra chránit! Proto někdo z nich tasí meč a v mžiku utne ucho služebníkovi velekněze.

Ježíš ovšem tvrdě okřikne toho učedníka-útočníka: *"Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou. Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů? Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?"* (Mt 26:52-54) A pak pokojně odchází vstříc odsouzení a kříži.

Držet se naděje – to znamená držet se Boha v kritických chvílích života. Tehdy, kdy nám teče do bot, ve chvílích slabosti a utrpení. Znamená to poslouchat Boha i za cenu toho, že se na nás druzí dívají jako na hlupáky a blázny. Cvičme se na tyto chvíle už teď, když nám třeba nic nehrozí a všechno jde zatím dobře a hladce. Ježíš se musel k takové naději také propracovat a probojovat - při modlitbě v Getsemane.

Třetí dobrá rada:

Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.

Ekumenický překlad je zde velmi mírný. My se nemáme jen povzbuzovat k lásce a k dobrým skutkům. My se máme vzájemně dokonce *provokovat* k lásce a k dobrému dílu. Agenti provokatéři - tito lidé jsou najímáni policií, aby třeba vyprovokovali demonstranty k trestným činům – což potom slouží jako záminka k rozpuštění celé demonstrace. Ve světě se takoví agenti pořád najímají. I my bychom měli být takovými agenty provokatéry. Ovšem s dvěma výjimkami: měli bychom provokovat naše bratry a sestry zcela otevřeně. A měli bychom se vzájemně provokovat k lásce a k Bohu-libým činům.

A jak nejlépe provokovat druhé lidi k lásce? Vlastním příkladem! Když mě někdo napomene, například takto: *Petře, měl bys tomu člověku odpustit. To je tvá křesťanská povinnost*. Odpovím: *Máš pravdu*.

Ale daleko silněji na mě zapůsobí, když ten člověk, který mě napomíná, sám bude druhým lidem ochotně odpouštět. Když mi sám bude příkladem následování Pána Ježíše.

Vždyť co by pomohlo učedníkům, kdyby od Ježíše jen slyšeli: *Kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech.* (Mk 10:43n) To jsou pěkná slova. Ale smrtelně vážně je mohou učedníci vzít až poté, co Ježíš poslouží celému světu tím, že se nechá přibít na kříž. To znamená až tehdy, kdy se sám autor takové výzvy stane tím posledním ze všech lidí – a zároveň otrokem všech. To je těžší, ale o to důležitější způsob.

Milí bratři, milé sestry, naše cesta za Kristem nebude nikdy efektivní, pokud nepůjdeme po boku našich souvěrců. Nedojdeme do cíle bez druhých, stejně smýšlejících a stejně věřících. Dojdeme do cíle jedině tehdy, když jeden o druhého budeme mít opravdový zájem, když se vzájemně budeme přímo provokovat k lásce a k dobrým činům.

S tím souvisí **poslední dobrá rada.**

Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Je zajímavé, že už v novozákonní době měli někteří ve zvyku zanedbávat společná shromáždění. Už tehdy propadali křesťané tomuto pokušení duchovní pýchy: neúčastnit se bohoslužeb, ani jiných křesťanských setkání.

Jednou jsem napomínal jednoho čerstvě pokřtěného člověka, že od chvíle, kdy se nechal pokřtít, prakticky vůbec do kostela nechodí. On mi na to tehdy odpověděl: *Já nepotřebuji společenství, abych žil s Kristem. Sbor – to je berlička, kterou si pořídím, až budu starý. Teď si vystačím sám.* Nevystačí. Jeho víra bude postupně blednout, pokud bude zanedbávat společná shromáždění. Když nebudeme slyšet pravidelně zvěst Božího slova, když se nebudeme účastnit Kristových svátostí, když se nebudeme modlit za své sourozence ve víře, a zároveň když nezakusíme modlitební podporu bratrů a sester, ani vzájemné povzbuzení - daleko nedojdeme! Kristus bez církve prostě není Kristus.

Objevuje se zde ovšem ještě jedna věc: *Napomínejte se!* To je úkol křesťanů: neustále se vzájemně držet na cestě do Božího království. A k tomu napomínání ve víře patří! A přitom nejde v první řadě o to, abych já napomínal tebe. Především jde o to, abych já dovolil tobě, abys napomínal mě. Kristův kříž mě má být tak vzácný, že nechci sejít z cesty spasení. A aby se tak jednou nestalo, musím svým bratrům a sestrám, dovolit, aby mě v lásce napomínali. Musím se cvičit v pokoře. A až to dokážu, až budu ochotně přijímat napomenutí od druhých, mohu teprve druhé sám napomínat.

Milí bratři, milé sestry, říká se, že dobrá rada je nad zlato. V případě těchto rad je to určitě pravda. Jsou nad zlato světa! Mohou nás totiž správně směřovat do Božího království, které nám svou smrtí a zároveň svým vzkříšením Ježíš jednou provždy otevřel. Amen.

Velký Pátek, 3.4.2015

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
5.4.	Skutky 10:33-44	Zvěst Neděle vzkříšení
12.4.		<i>Kázání: Kateřina Pavlincová</i>
19.4.	Marek 1:1-8	Počátek evangelia Ježíše Krista
26.4.		<i>Kázání: Jindřich Slabý</i>